

NO SÉ SI US N'HEU ADONAT, però el Consorci de la Zona Franca és darrere d'un munt d'obres a Barcelona i fora de Barcelona. La seva hiperactivitat, més enllà del que sembla que hauria de ser els seu àmbit geogràfic d'actuació, ha fet que m'hi fixés. El Consorci desenvolupa una gran acció constructora al 22@, on actua com un promotor i un constructor més. Però, de fet, és al darrere del conjunt de la nova idea de Barcelona que l'equip de Joan Clos, ara encapçalat per Jordi Hereu, ens va anar imposant. Si compto de cor els edificis que em vénen al cap ara mateix, hi puc sumar: els Nexus I i II, l'edifici Eureka, l'edifici núvia de la Sagrera de Frank Gehry, el de la Zaha Hadid, l'edifici Emprèn, l'edifici Mediatic, complex immobiliari de Barcelona-Glòries... Al marge de la utilitat pública o no d'aquests edificis, alguns d'ells, i molts dels que no he esmentat, estan molt clarament orientats al negoci de la compra i la venda d'oficines.

El Consorci de la Zona Franca opera al conjunt de Catalunya comprant i venent terrenys i desenvolupant els seus projectes de construcció com a promotor immobiliari: Barberà del Vallès, Constantí, Vilafranca del Penedès, Granollers, Santa Margarida, Òdena, Sant Feliu de Llobregat... També és el respon-

LECTURES POLÍTIQUES

▶ ANTONI VIVES

El Consorci de la Zona Franca

— píndoles —

«El **CONSORCI** de la Zona Franca és un dels **OPERADORS** econòmics més importants de Catalunya i, sens dubte, un dels **PROMOTORS** immobiliaris també més **DETERMINANTS**»

«M'agradaria que passés a les **MANS** de la Generalitat i que **ESDEVINGUÉS** un ens de gestió més **DIÀFANA** i veritablement **COOPERATIU** amb el món empresarial del país»

— píndoles —

sable d'alguns salons immobiliaris, com ara el saló Barcelona Meeting Point, i un que potser sona menys però que, segons el delegat especial de l'Estat Espanyol per al Consorci, el Sr. Royes, és un veritable èxit: el Saló Internacional de Turismo Residencial Marbella Meeting point. També els salons de logística i un de noves tendències anomenat Saló Barcelona lo Último.

Donem un cop d'ull a la composició del Consorci de la Zona Franca: el presideix l'alcalde de Barcelona i el dirigeix el delegat de l'Estat. És a dir, qui nomena el director exe-

cutiu del Consorci és l'Estat. En total, i si els comptes no em fallen, hi ha vuit representants de l'Estat Espanyol, set representants de l'Ajuntament de Barcelona, dos representants de l'Autoritat Portuària i un del Foment del Treball. No us avoriré amb xifres, però podeu imaginar que el volum de negoci del Consorci és molt important. Darrerament hem vist, a més, com el Consorci feia publicitat per televisió, i també en els diaris, i es promociona en tota mena d'esdeveniments. No crec exagerar gaire si dic que, avui, el Consorci de la Zona Franca és

un dels operadors econòmics més importants de Catalunya i, sens dubte, un dels promotors immobiliaris també més determinants quantitativament i qualitativa.

Ara em pregunto: quin sentit té tot plegat? Quin sentit té que un consorci netament públic es dediqui a fer salons immobiliaris a Marbella? Quin sentit té que les administracions moguin els diners d'una banda a l'altra per tal de tirar endavant projectes de rendibilitat dubtosa, projectes que després han de ser coberts amb la participació en els mercats immobiliaris? Quin sentit té tot plegat?

Malgrat tot, hi ha un aspecte que encara crida més l'atenció. Des d'un punt de vista de país, és evident que el Consorci representa el gran forat de la gatera per a l'Estat a Catalunya en matèria de planificació territorial. Les competències en planificació territorial són de la Generalitat. Però, és clar, un Consorci controlat, com hem vist, per l'Administració central de l'Estat, amb la capacitat d'actuació d'aquesta, amb el volum de compra de terrenys, amb el volum de construcció, amb la quantitat d'operacions engegades, el converteix en un cavall de Troia de dimensions desmesurats. Hi ha qui pot dir que està molt bé que el Consorci actuï com ho fa. A mi m'agradaria que el Consorci passés a les mans de la Generalitat i que, temps a venir, esdevingués un ens de gestió més diàfana, sotmès als controls preceptius i veritablement cooperatiu amb el món empresarial del país. Darrere d'aquest Consorci hi ha un model de gestió de la cosa pública que no m'agrada, un model d'intervenció de l'Estat al nostre país que no m'agrada, i unes pràctiques de centrifugació de l'activitat que tampoc no són clares. Caldrà continuar-ne parlant. De fet, caldrà començar-ne a parlar!